

1. kapitola

„Takže vravíš, že si odišla na fantastickú dovolenku do Grécka rozhodnutá, že tam nechceš nikoho stretnúť, a nakoniec si stretla hneď *dvoch*?“ Moja sestra Cat na mňa neveriacky, no s patričným obdivom zízala z druhého konca gauča. Ten prekvapený výraz som sa pokúšala nebrať osobne.

„Hej,“ odvetila som, pretože moja vínom nasiaknutá myseľ v tej chvíli nedokázala vyprodukovať veľavravnejšiu odpoveď.

Sledovala som, ako sa jej odrazu na tvári objavilo niečo iné. Počkať, že by to bola *hrdosť*? Prázdny pohár od vína položila na konferenčný stolík a venovala mi obrovský úsmev. „Výborne, Sarah.“ Áno, skutočne bola na mňa hrdá! Uškrnula som sa na ňu ako idiot, ktorým som bola.

Sedeli sme uvelebené v jej londýnskom byte – ona, malá sestra, ktorá už desať rokov žila v Londýne, a ja, veľká sestra, ktorá za ňou prišla zo Sydney.

Pred desiatimi dňami som sa vybrala na dovolenku do Grécka, kde som sa na jachte plavila okolo gréckych ostrovov. Objednala som si ju okamžite po hroznom rozchode s tým neverným sviniarom Neilom (taktiež známym pod menom Neil kretén) v nádeji, že tak trošku oživím svoj nudný, stagnujúci život. Predstavovala som

si slnko, more, veľa čítania, premýšľania a prejedania sa gréckym šalátom.

Nečakala som však, že tam stretnem niekoho nového. Pravdupovediac, v tej chvíli som po tom ani veľmi netúžila.

Koniec koncov, pri odchode do Grécka som sa ešte stále nachádzala v štádiu porozchodovej depresie s podtitulom „všetci muži sa môžu dať vypchať a umrieť“. No zdá sa, že osud si tentoraz neprečítal obežník s najnovšími správami a ja som sa z dovolenky vrátila hneď s dvoma „nápadníkmi“. Toto je skutočne hrozné slovo, no pochytila som ho od Gerry, jednej z mojich nových kamarátok, s ktorými som sa zoznámila na dovolenke. Musím však uznať, že v tomto prípade najlepšie opisovalo Josha a Jamesa – chutného Američana a strieborného lišiaka –, pretože som sa s oboma romanticky zaplietla.

Josh bol na jachte spolu so mnou a s ďalšími piatimi ľuďmi, ktorí tvorili našu plaviacu sa rodinu. Prvý raz sme sa stretli na móle na Santorini, kde sme obaja, tak trochu stratení, hľadali tú správnu plachetnicu. Na palube sa z nás rýchlo stali priatelia. Okamžite si ma získal svojím dôvtipom a zaujímavými rozhovormi. A potom tu bola ešte vzájomná príťažlivosť. Napriek tomu, že som sa okúpala v repelente na mužov a Josh bol z vlastnej vôle slobodný a dodržiaval celibát, záuradovala chémia.

Boli sme Rossom a Rachel gréckych ostrovov, tými, o ktorých všetci premýšľajú, či sa dajú, alebo nedajú dokopy, a naše priateľstvo, ktoré sa postupne menilo na románik, privádzalo do šialenstva všetkých účastníkov našej plavby.

Takže ako to nakoniec dopadlo? Príťažlivosti sme podľahli a momentálne bolo všetko trochu mäťúce.

On bol späť v Chicagu, ja som bola v Londýne (a čoskoro budem späť v Sydney) a všetko, čo sme mali, bol neistý plán stráviť spolu Silvestra na Havaji, čo bolo o štyri mesiace.

A potom tu bol strieborný lišiak James.

Aj s Jamesom som sa zoznámila na Santorini, hoci som ani len netušila, že sa znovu stretneme. Keď sa mi prihovril, bola som sama a pred začiatkom plavby som si prezerala pamiatky. Chvíľu sme sa rozprávali, potom mi povedal, že som krásna a pozval ma na obed. Áno, skutočne. Možno to vyznieva trochu nechutne, no on taký vôbec nebol – bol šarmantný a zdvorilý. A okrem toho ma priťahoval. James bol nádherný – rovnakým spôsobom, ako všetci päťdesiatroční modeli Ralpha Laurena.

Nakoniec som na obed neprišla – všetci muži sa predsa môžu dať vypchať a umrieť, no nie? Nemyslela som si, že ho ešte niekedy uvidím, no hádajte, kto bol starým kamarátom nášho kapitána Duncana? A hádajte, kto bol na Naxose v rovnakom čase a chcel sa stretnúť s Duncanom a našou skupinou? Ak vám hádanie nejde, prezradím vám, že to bol James.

Keď sme sa v prítomnosti mojej plaviacej sa rodiny stretli druhý raz, jeho to pobavilo a mňa vyviedlo z miery. Tentoraz som však jeho pozvanie na rande prijala. Ostatných sme nechali, nech sa venujú svojim večerným plánom, a my sme vyrazili na stretnutie s jeho priateľom. Bol to zábavný večer, počas ktorého som sa dozvedela, že James je slobodný obchodník s umením, ktorý veľa cestuje a má v živote priestor pre „niekoho výnimočného“.

Nebudem vám klamať – celkom určite som si predstavovala, že sa tým niekým stanem ja.

A poviem vám, ten chlap sa ale vedel bozkávať.

Ako sa dalo čakať, trochu to skomplikovalo veci s Joshom, no na svoju obranu musím povedať, že sme boli práve vo fáze, keď nikto neveril, že sa nakoniec predsa len dáme dokopy. A mohol za to Josh. Len chvíľu predtým, ako sa objavil James, Josh ospevoval výhody staromládeneckého života.

Skomplikovalo to však veci aj pre *mňa*.

NECHCELA SOM STRETNÚŤ NIKOHO NOVÉHO!

Takže ma neprekvapilo, že som stretla hneď *dvoch* mužov – veľmi odlišných, no pri každom z nich som sa cítila... no, jednoducho som niečo *cítila*. Po rozchode s Neilom som plávala životom v akomsi polospánku a z Grécka som sa vrátila s novonadobudnutou chuťou do života, ku ktorej prispeli Josh aj James. *Ovplyvnili ma*.

No teraz som sa ocitla uprostred plne rozvinutého ľubostného trojuholníka. Akoby ma hodili do nejakej hroznej modernej verzie jedného z románov Jane Austenovej – až na to, že toto bol môj život.

„Takže čo teraz?“ položila mi otázku Cat, kým odnášala prázdnu fľašu a poháre. Pri upratovaní kuchyne po malom občerstvení, ktoré sme si dopriali po príchode z letiska, sa nepokúšala zakryť hlasné zívnutie. Keďže bolo už dávno po polnoci, nebrala som to osobne.

„Josh sa ma opýtal, či s ním strávim Silvestra na Havaji.“

„Fíha, nejde na to príliš zhurta?“ odfrkla si posmešne.

Ježiši, Cat, uber z toho kritizovania, dobre? „Len chcel niečo naplánovať, aby sa uistil, že sa opäť uvidíme. Ale to je jedno, ten nápad sa mi páči. Obaja máme na Silvestra voľno a Havaj je pre oboch asi na polceste.“

„Hmm, to znie fér,“ uznala. „A čo James?“

A tu sa konverzácia stávala trochu zložitejšou.

Bol začiatok septembra a Cat, ktorá bola rovnako ako ja učiteľka, práve začala prvý semester. Uprosila riaditeľa, aby jej dal počas mojej návštevy na týždeň voľno. Nejakým zázrakom jej to odsúhlasil, čo znamenalo, že Cat mala pre nás program – *skutočný* program, ktorý nezahŕňal krásneho obchodníka s umením.

Musela som ísť na to opatrne.

„Ešte som ti nepovedala, že James žije v Londýne.“

„To je skvelé,“ odvetila a zapla umývačku. A vtedy jej to došlo. „Ach, počkať.“ Otočila sa ku mne a prižmúrila oči. „Takže čo to znamená pre nás? Chystáš sa ma odsunúť bokom, aby si mohla stráviť čas s Jamesom, všakže?“

To by som nikdy neurobila. Cat je moja najlepšia kamarátka a osobne sa vidíme len raz za dva roky. Čas, ktorý sme mohli stráviť spolu, bol pre mňa veľmi vzácny.

No pred odchodom do Austrálie som chcela ešte raz vidieť Jamesa.

„Samozrejme, že nie. Stále môžeme urobiť všetko, čo si naplánovala, no napadlo mi, že v utorok večer by som s tebou a tvojimi priateľmi nešla na kvíz do pubu, no zašla by som za Jamesom. Ani si nevšimneš, že tam nie som, a okrem toho nemám veľmi dobrý všeobecný prehľad.“ Obe sme vedeli, že tá posledná veta bola klamstvo.

Malé ruky si prekrížila na hrudi – je to veľmi útlá osôbka – a ešte viac sa zamračila.

„Sarah Jane,“ začala. Ach jaj, už teraz ma oslovila celým menom. Zadržala som dych a zahryzla som si do jazyka. „Pred odchodom do Grécka som ťa ledva videla a teraz, keď si sa vrátila, naplánovala som pre nás dokonalý týždeň. Dobre vieš, ako veľa pre mňa znamená, že si tu, a ako veľmi mi záleží na tom, aby si sa zoznámila s Mich a ostatnými mojimi priateľmi...“

Mala pravdu, no odrazu mi niečo napadlo a túto šancu som nemienila prepásť. „Dobre teda, ale zajtra učíš, takže s Jamesom by som sa mohla stretnúť, kým budeš práci, nie?“

„Čože?“ Zdalo sa, že moja logika ju zmiatla. Pravdepodobne sa chystala na rozsiahlejšiu hádku. „Áno, samozrejme. Teda chcem tým povedať, že naše plány sa začnú až v sobotu, takže...“ Sama seba prerušila dlhým zívnutím. „Prepáč, bude lepšie, keď pôjdem do postele. O šesť hodín vstávam.“ Prešla cez miestnosť a skôr než zmizla vo svojej izbe, pobožkala ma na líce.

„Dobrá noc, Cat,“ zapriala som jej hlasným šepotom. Namiesto odpovede iba mávla rukou.

Očami som zavadila o kôpku posteľnej bielizne pri gauči. Oba-ja Catini spolubývajúci boli dnes doma a mne prischol rozťahovací gauč, na ktorom som sedela. Za normálnych okolností by mi to vôbec neprekážalo, no dlhý sesterský rozhovor, dráma s mojimi dvoma nápadníkmi a príliš veľa červeného vína sa zliali do nepríjemného pocitu totálneho vyčerpania. Pochybovala som, že dokážem nazbierať dostatok energie na to, aby som si ustlala na gauči.

S ťažkým povzdychom som sa odtiahla do kúpeľne, kde som si umyla zuby a namiesto toho, aby som vykonala svoju bežnú trojfázovú starostlivosť o pleť, som si šplechla na tvár trochu studenej vody a odtackala sa späť na gauč. Na jeden koniec som hodila vankúš, natiahla na seba prikrývku a vystrela sa po celej jeho dĺžke, sľubujúc si, že zajtra si poriadne usteliem.

Keď som už takmer zaspávala, s hrôzou som si spomenula, že som Jamesovi neodpísala na správu, v ktorej sa ma pýtal, kedy sa s ním budem môcť stretnúť. Správa nemohla prísť v horšom čase. Dorazila krátko po tom, čo som sa rozlúčila s Joshom a práve som sedela v taxíku na ceste na aténske letisko, smutná z toho, že sa mi končí dovolenka a už vtedy mi chýbal môj chutný americký chlapec.

Pozrela som sa na hodiny na stene. Hodina po polnoci. Jamesovi odpíšem zajtra.

Zobudil ma zvuk zohrievajúcej sa vody v kanvici a len vidina čaju ma odradila od toho, aby som sa udusila vlastným vankúšom. Kto navrhol, aby sme otvorili druhú fľašu rioji? No dobre, bola som to ja.

„Ségra, si hore?“ pološeptom zisťovala Cat.

Obrátila som sa na chrbát a utrela si z líca pramienok slín. „Hej,“ odvetila som a pri zvuku vlastného hlasu mnou trhlo.

„Robím čaj.“ Motto sestier Parsonsových.

„Tu máš, vezmi si toto.“ Podržala mi nad hlavou zovretú päst a ja som vďačne prijala dve tabletky proti bolesti. Z dlhoročných skúseností som vedela, že spolu s čajom ma zaručene zbavia intenzívnej vínovej opice.

Tabletky som si hodila do úst a vytiahla sa do vzpriamenej polohy. Ach, doriti. Voda. Potrebovala som vodu. A vtedy sa predomnou akoby zázrakom objavil pohár vody. Už som vám spomínala, ako veľmi milujem svoju sestru?

Zapila som tabletky a zvyšok pohára som obrátila do seba na jeden dúšok. „Ako sa cítiš, Cat?“ Pohybovala sa po kuchyni, a kým sa čaj lúhoval, pripravovala dve misky cereálií s jogurtom.

„Ach, som v poriadku.“ Znepokojene som ju sledovala. Cat zvyčajne nemávala také zlé opice ako ja, no celkom iste sa nesprávala ako „ranné vtáča“, ktorým vždy bola, za čo som celkom určite mohla ja.

„Mrzí ma, že sme toho minulú noc toľko popili a že sme ponocovali.“ Opatrne som sa postavila a skôr než som začala skladať prešivanú prikrývku, pomaly som nadobudla rovnováhu.

„Oh, netráp sa. Rada som si vypočula všetko o tvojom výlete, hlavne tú časť o *nápadníkoch*, ako by povedala Gerry.“ Bavila sa na môj účet, no mne to neprekážalo. Ak si ma doberala, znamenalo to, že je v poriadku. Položila som poskladanú prikrývku na hromadu nedotknutej posteľnej bielizne a pridala som k nej aj vankúš. Potom som si spod raňajkového stolíka vytiahla stoličku, posadila som sa a čakala na čaj.

„Bol to fantastický výlet, Cat. A nielen vďaka Joshovi a Jame-sovi.“ Na tvári sa mi objavil spontánny úsmev a v myslí som sa preniesla späť na loď, do nášho „plávajúceho domova“.

Cat mi podala hrnček s čajom a ja som si odpila – bol silný a krémový, presne taký, aký som mala rada. „Myslím to vážne, Grécko je božské. Chcem tým povedať, že je *nádherné*. Pri pohľade na všetky tie kamenisté ostrovy s bielymi štvorcovými budovami, modré kupy ostrova Santorini a krásne popínavé rastliny mi plesalo srdce.“ Usmiali sme sa na seba cez kuchynský pult a ja som si odpila z čaju.

„Zdalo sa, že tam čas plynul omnoho pomalšie. Mala som pocit, že som z každého dňa vyťažila čo najviac, akoby mal každý z nich aspoň sto hodín.“ Cítila som, ako mi telom preteká čaj, upokojuje ma a zmierňuje búšenie v hlave. A možno na mňa zázračne zapôsobili spomienky na Grécko.

„Skutočne som ten výlet potrebovala, Cat, aby som získala novú perspektívu. Mala som pocit, že som sa ocitla v slepej uličke.“

„Viem, ségra.“ Hlas mala jemný a dívala sa na mňa s takou nežnosťou, že som bola len kúsok od toho, aby som sa oddala sebalútosti a žiaľu. Ako som mohla dopustiť, aby som sa tak veľmi stratila? Ako som mohla premrhať toľko času bez toho, aby som skutočne *žila*?

„Jedného dňa ťa tam musím zobrať,“ dodala som rozžiarene, striasajúc zo seba narastajúcu potrebu utápať sa v žiali.

„Nabudúce. No musíme popracovať na načasovaní.“

„Viem. Mrzí ma to.“ Bola to moja chyba. Keď som si zarezervovala dovolenku, úplne som zabudla na Catine pracovné záväzky. V tých temných chvíľach, keď som s kreditkou v ruke prehľadávala internet, som myslela iba na to, že potrebujem niečo, na čo by som sa mohla tešiť, niečo len a len pre mňa.

„Nie, to som tým nechcela povedať. Ja len... chýbaš mi, keď tu nie si. Prialo by som si...“

Myšlienku nedokončila, no ja som presne vedela, čo chce povedať. Žiť na druhej strane sveta od niekoho, koho ľúbite, je naprd.

„Aj ja,“ odvetila som potichu.

OCITLI sme sa v melancholickom teritóriu, z ktorého nás zmenou témy zachránila Cat. „Takže, čo sa dnes s Jamesom chystáte robiť?“ Po pulte ku mne potisla misku s cereáliami. Na svete neexistoval človek, ktorý by sa o vás po opici postaral lepšie ako moja sestra.

„Ešte som mu neodpísala, takže si nie som istá, či bude mať na mňa vôbec čas. Netuším, kde býva. Povedal, že v Londýne, no to môže byť kdekoľvek na M25.“ Vložila som si do úst za lyžicu cereálií.

„To je pravda. No ak je skutočne taký bohatý, ako tvrdíš, bude to niekde v okruhu jednociferných čísel.“

„Hmm,“ zamrmlala som, prežúvajúc a zakrývajúc si ústa. „Jednociferných čísel?“

„Nevrav mi, že si zabudla,“ podpichla ma. „My sme v oblasti, ktorej poštové smerovacie čísla sa začínajú E14, teda dvojcifernými číslami. On pravdepodobne býva v Kensingtone alebo Notting Hille, možno v Knightsbridge alebo Hampstead Heath. Ešte by mohol bývať v Richmonde. Je to oblasť s dvojcifernými číslami, no žijú tam snobi. Ach, milujem Richmond,“ dodala zasnívane.

Catina ranná lekcia z geografie mi poriadne zamotala hlavu a pomaly som sa vo všetkých tých číslach a písmenách strácala. Okrem toho, keď sme tu žili spolu, náš byt sa nachádzal v oblasti N8 a tá by sa ani náhodou *nedala* považovať za snobské predmestie.

„Crouch End má poštové smerovacie číslo začínajúce sa jednociferným číslom,“ pripomenula som jej s plnými ústami cereálií.

„To hej,“ priznala. „Nie je to práve snobská oblasť, no teraz sa to tam len tak hemží hipstermi. To je jedno, vieš, čo tým myslím. Pravdepodobne žije v *centre* jednociferných čísel. Alebo v Richmonde.“

Mimochodom, s tým, čo povedala o Richmonde, som súhlasila – *bol* nádherný. Aj ja som ho milovala, obzvlášť tú časť pri Temži. Rada som spomínala na dlhé popoludnia strávené v puboch pri rieke. A taktiež tam mali skvelé secondhandy – bohatí ľudia do nich znášali fantastické veci. Raz som v Oxfame na hlavnej ulici v Richmonde objavila čiernu koženú bundu, ktorá mi sadla ako uliata.

Celý tento rozhovor bol však zbytočný, keďže som ani len netušila, kde James skutočne býva. „Hej, možno,“ skonštatovala som vyhýbavo.

Po raňajkách bolo jasné, že Cat sa zotavuje omnoho lepšie než ja. Kým upratovala kuchyňu, štebotala o všetkých aktivitách, ktoré pre nás naplánovala, zatiaľ čo ja som považovala za úspech, že som v sebe udržala raňajky a dokázala stáť vzpriamene. Usilovala som sa sústrediť na všetky detaily, ktoré na mňa chrlila, no myseľ mi neustále odbiehala k iným veciam.

Po niekoľkých minútach konečne – a, prosím, pamätajte, že sestru zbožňujem – opustila kuchyňu, aby sa osprchovala, a ja som sa ponorila do vítaného ticha.

Keď som osamela, zamerala som sa na momentálne najnaliehavejšiu záležitosť – správu Jamesovi. Keď som si z mojej (krásnej a milovanej) koženej kabelky vytiahla telefón, zistila som, že som si ho v noci zabudla nabiť. Opitá Sarah sa nikdy neobťažuje s takýmito nudnými, no nevyhnutnými úkonmi. Našťastie mal ešte stále pätnásť percent baterky. Otvorila som správu od Jamesa.

Hej, kráska. Nevieš sa dočkať, kedy ťa zasa uvidím. Kedy sa môžeme stretnúť? J. x

Zhlboka som sa nadýchla a natukala som odpoveď. Potom som ju vymazala a natukala ju znovu. Zopakovala som to ešte dvakrát a potom som sa rozhodla pre:

Ahoj. Máš dnes čas?

Skôr než som si to stihla vyhovoriť, ťukla som na ikonku „poslať“. *Pozrite na mňa, ako ležérne odpisujem superkrásnemu chlapovi, aby som si s ním dohodla rande.*

Koho sa tu pokúšam oklamať? Na správe, ktorú som písala viac minút, ako mala slov, nie je vôbec nič ležérne.

Počula som Cat, ako vyšla z kúpeľne, a tak som si z ruksaku vybrala toaletnú taštičku, aby som sa mohla osprchovať aj ja. Po čaji a tabletkách proti bolesti mi už k trojitej sile poopicovej liečby chýbala len horúca sprcha.

Keď som po desiatich minútach vyšla zo sprchy, opäť som sa cítila ako človek. Do vlasov som si rýchlo vtrela nejaký hydratačný produkt. Rozhodla som sa ich nechať voľne uschnúť a v duchu som prosila moje kučery, aby ma dnes poslúchali. Potom som zo zrkadla zotrela paru a zistila som, že vyzerám ako komparzistka z *Walking Dead*. Vďakabohu za mejkap. Áno, Rimmel, celkom určite milujem londýnsky vzhľad, srdečná vďaka – je totiž omnoho lepší než výzor „zombie fešandy“. Mejkap však mohol počkať. Teraz som chcela vedieť, či mi James odpísal.

Naspäť v obývačke, zahalená v Catinom, pre mňa príliš krátkom župane, som zobrala do ruky telefón a zistila, že je nabitý len na osem percent. Osem percent? Čo, preboha, robil, kým som sa sprchovala? Prepočítaval pí na tisíc desatinných miest? Potrebovala som ho okamžite nabiť, inak dostane hysterický záchvat, umrie a pred použitím sa bude musieť aspoň dve hodiny nabíjať.

Skutočne som netúžila stráviť nasledujúce dve hodiny tým, že sa budem zožierať pre esemesku.

Z ruksaku som vyhrabala nabíjačku a adaptér a rozhliadla som sa po zásuvke. Mobil na mňa nazlostene zabzučal. Päť percent. *Grrr!* Prečo to muselo byť také neznesiteľné? *Tamto!*

Rýchlo som vytiahla zo zásuvky kanvicu, pripravená obetovať viac než len nevyhnutnú druhú šálku čaju, a zapojila som telefón.

Keď som otvorila správy, uvidela som, že mi James odpovedal. Podskočil mi žalúdok.

Dúfal som, že dnes budeš mať na mňa čas, takže áno. Kde si a kedy môžem po teba prísť?

Srdce mi začalo biť ako splašené a odrazu som si plne uvedomila, že James je *ozajstný človek*.

Viem, že to asi znie divne, no James bol Strieborný Lišiak – áno, s veľkými písmenami – a čas, ktorý sme spolu strávili v Grécku, sa skôr ponášal na epizódu seriálu *Sex v meste* než na skutočný život. On bol môj súkromný Pán Božský a ja som nemusela urobiť nič iné, len mu poslať adresu a onedlho sa objaví pred mojimi dverami. Teda... pred Catinými, ale viete, čo som tým chcela povedať.

Malé podskočenie žalúdka sa zmenilo na kotrmelec a potom na premet. Začínala som PANIKÁRIŤ. Práve vtedy vošla so kuchyne Cat a našla ma tam, ako civiem na telefón, akoby bol nakazený ebolou.

„V pohode, ségra?“ Zažmurkala som na ňu a cítila som pri tom, ako sa mi prehľbuje vráska medzi obočím. „Čo sa deje?“

Zamávala som telefónom, ona prešla ku mne a ja som jej ukázala správu. „Strieborný lišiak?“ opýtala sa. Prikývla som a začala som si obhrýzať necht na palci, čo som nikdy v živote nerobila.

„To je skvelé. Takže sa dnes stretnete.“ Opäť som prikývla.

„Deje sa niečo? Si v poriadku?“ Vyzerala, že má o mňa obavy, preto som začínala panikáriť ešte viac. „Sarah, ideš s ním von, všakže? Vravela si, že ho chceš zasa vidieť.“

Znovu som si prečítala správu a vtedy na mňa doľahlo, prečo mnou tak otriasla.

„Cat, čo ak si uvedomí, že som len hlúpa učiteľka z Austrálie, že som...“ odmlčala som sa.

Čo? Nič výnimočné? Nie, niečo horšie. Čo ak si uvedomí, že nie som ten typ ženy, ktorá ide na rande so strieborným lišiakom, ktorého spoznala, kým sa plavila po gréckych ostrovoch?

Cat očividne čakala, že dokončím myšlienku.

„Čo ak si uvedomí, že som iba sama sebou?“ Pripravila som sa na neodvratné sesterské pošuchnutie. No namiesto toho okolo mňa ovinula svoje malé ruky a poriadne ma objala.

„Ak si to uvedomí, má obrovské šťastie, pretože si úžasná.“ Pustila ma a začala v hromade vecí na pulte hľadať kľúče. „Chod na rande. Nechaj ho, nech ťa rozmaznáva. Zabav sa.“

„Ale...“ zmlkla som.

„Ale čo?“ Všimla som si, ako rýchlo sa pozrela na hodiny. Musela ísť.

„Nič. Máš pravdu. Odpíšem mu.“ Zdalo sa, že sa jej uľavilo.

„Dobre teda, idem. Uži si to so svojím miliardárskym priateľom.“ Pobožkala ma na líce a ja som zaprotestovala, že James nie je miliardár, ale len milionár, a že nie je môj priateľ, no ona ma ignorovala, ponad plece zakričala: „Páááá“, prešla po chodbe a vyšla vchodovými dverami.

Opäť som ostala osamote s mojimi znepokojivými, úzkostnými myšlienkami. Chystala som sa povedať: „Ale čo Josh?“ Čo Josh? Áno, plánovala som sa s ním stretnúť v decembri, no zatiaľ som sa mohla stretávať s Jamesom, no nie?

Nie?

Znovu som si obhrýzala necht na palci. Skutočne s tým musím prestať. Zodvihla som telefón – teraz už dobitý na úžasných dvadsať percent – a naŕukala som odpoveď, v ktorej som ho požiadala, aby ma vyzdvihol o jedenásť. Dovtedy budem mať dosť času, aby som si oprala špinavé veci z lode a urobila niečo s mojou zombíkovskou tvárou. K správe som pripojila Catinu adresu a odoslala som ju.

Onedlho som dostala odpoveď.

Skvelé. Poznám veľmi príjemné miesto na obed a potom ťa zoberiem na jedno z mojich obľúbených miest v Londýne. Čoskoro sa uvidíme! J. x

Takže sa to skutočne dialo. Idem na rande so strieborným lišiacom. A potom mi odrazu napadlo, že netuším, čo si mám na obed s miliónárom obliecť.

V mysli som si prebehla obsah ruksaku, no oblečenie, ktoré som nosila na plachetnici, a bikiny to asi nespravlia. A do jedenásť mi ostávali už len tri hodiny. Čo som si, preboha, myslela? Celkom určite nebudem mať dosť času na to, aby som si oprala šaty, vylepšila tvár a našla niečo, čo si budem môcť dať na seba!

Ostávala mi iba jediná možnosť. Budem sa musieť prehrabať v sestrinej skrini, čo by mi nerobilo problém, keby som nebola o viac než desať centimetrov vyššia a o niekoľko kíľ ťažšia ako ona.

A do rin-tin-tin.